

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Bursíkové a soudců Kryštofa Horna a Jana Peroutky, ve věci

žalobce: **Jan Šnitr**, IČO 86633376
sídlem Živonínská 1629, Újezd nad Lesy, Praha

zastoupen advokátem JUDr. Ing. Petrem Petržílkem, Ph.D.
sídlem Dvořákova 1624, Úvaly

proti
žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 9. 2022, č. j. 47581/2022-900000-312,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. V této věci se soud zabývá přestupkovou odpovědností žalobce, který je nájemcem prostor na adrese X, Úvaly, kde provozuje bar X. Na základě smlouvy ze dne 5. 6. 2019 (dále jen „podnájemní smlouva“) žalobce dále pronajal (dal do podnájmu) část těchto prostor společnosti *P+M Terazzo s. r. o.* k umístění technických zařízení typu *Quizard* (dále též „TZ“).
2. Celní úřad pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) rozhodnutím ze dne 19. 10. 2020, č. j. 25085-36/2020-610000-12 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních

Shodu s prvopisem potvrzuje: E. M.

hrách, ve znění účinném do 31. 12. 2020 (dále jen „zákon o hazardních hrách“). Toho se měl dopustit tím, že v období od 5. 6. 2019 do 21. 10. 2019, v *X* provozoval v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách prostřednictvím TZ hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení. Celní úřad spatřoval *provozování* hazardní hry v případě žalobce zejména v poskytnutí prostor k umístění zmíněných TZ, poskytnutí elektrické energie, obsluze TZ zahrnující vyplácení výher a jejich běžné údržbě. Za spáchaný přestupek celní úřad žalobci uložil pokutu ve výši 250 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Současně celní úřad shledal vinnou společnost *P+M Terazzo s.r.o.* ze spáchaní téhož přestupku, jehož se dopustila tím, že ve stejném období a na stejném místě provozovala prostřednictvím TZ hazardní hru bez příslušného povolení. Provozování hazardní hry bylo v jejím případě spatřováno zejména v organizační činnosti spočívající v samotném vytvoření podmínek k provozu TZ, zajištění prostor k umístění TZ, provozování soutěže *QUIZARD* (softwaru), umístění TZ v provozovně a poskytnutí finanční hotovosti k výplatě výher. Neznámému vlastníkovu TZ pak celní úřad uložil ochranné opatření spočívající v zabránění šesti výše zmíněných TZ.
4. Žalovaný shora označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Ztotožnil se se závěry celního úřadu, že žalobce bez příslušného povolení fakticky provozoval hazardní hry podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách tím, že umožnil umístění hracích zařízení do jím provozovaných a užívaných částí objektu, zajistil jejich napojení na zdroj elektrické energie, prováděl jejich běžnou technickou obsluhu, hlásil závady, umožňoval jiným osobám kontrolní a servisní činnost, zajišťoval úklid, disponoval nulovacími klíči a zajišťoval vyplácení výher hráčům. Soustavně tedy zajišťoval činnosti související s přímou realizací hazardní hry, bez nichž by provoz nebyl možný. Za uvedené činnosti dostával (pod)nájemné ve výši 30 000 Kč. K odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že svědkyně Pangerlová (dále jen „svědkyně“) obsluhovala provozovnu i hazardní hry s vědomím žalobce, nebylo přitom významné, zda měla s žalobcem uzavřenou pracovní smlouvu. Dále žalovaný konstatoval, že není vyloučené, aby daný přestupek spáchalo více pachatelů. Jelikož žalobce i společnost *P+M Terazzo s. r. o.*, každý samostatně, naplnili všechny znaky skutkové podstaty, byli oba souběžně a samostatně shledáni vinnými z projednávaného přestupku. Nejednalo se o spolupachatelství. Liberační důvody dle žalovaného představují výjimku z principu objektivní odpovědnosti a lze je uplatňovat pouze výjimečně v odůvodněných případech. Důkazní břemeno k prokázání liberačních důvodů nese ten, kdo se jich dovolává. Žalobce však toto důkazní břemeno neunesl. Není-li vydáno povolení k provozování hazardních her, nemůže soukromoprávní ujednání v podnájemní smlouvě zbavit jejich faktického provozovatele veřejnoprávní odpovědnosti. Ani prohlášení, obsažené v podnájemní smlouvě o tom, že zařízení nejsou hazardní hrou dle zprávy Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 11. 11. 2013, č. 305042-01/01 (dále jen „zpráva EZÚ“), nelze považovat za maximální úsilí, které mohl žalobce vynaložit, aby přestupku zabránil. Předložená zpráva EZÚ hodnotí pouze algoritmus hracího zařízení. Způsob generování zastavení válců však není rozhodující pro posouzení, zda se jedná o hazardní hru. Prvek náhody je nutné posuzovat z pohledu hráče. Žalovaný poukázal též na to, že žalobce dával do podnájmu prostory provozovatelům herních automatů víc než 18 let, musel tudíž vědět, jak výherní automaty vypadají. Pochyboval tedy o dobré víře žalobce, že TZ nevyžadují povolení, resp. nejsou hazardní hrou. Pokuta ve výši necelého 1 % zákonné sazby byla podle žalovaného stanovena přiléhavě. Podklady předložené žalobcem neprokazují, že by daná sankce měla likvidační účinky.

5. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), podanou Městskému soudu v Praze dne 27. 9. 2022 a postoupenou Krajskému soudu v Praze usnesením ze dne 23. 11. 2022, č. j. 8 Af 22/2022-64, domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a výroku I. prvostupňového rozhodnutí.

Obsah podání účastníků

6. **Žalobce v žalobě** rozdělil námitky do pěti žalobních okruhů.
7. Předně namítá, že závěr celních úřadů o tom, že fakticky provozoval hazardní hru, neodpovídá skutkovým zjištěním. Žalobce TZ nevlastní a do provozovny je neumístil. Na základě podnájemní smlouvy umožnil jejich umístění do pronajatých prostor a napojení do zásuvek. Současně zajišťoval úklid a přístup k technickým zařízením v provozní době. Za to inkasoval pevně stanovené (pod)nájemné. Plnil tedy své závazky z podnájemní smlouvy, to však neznamená, že se fakticky podílel na provozování hazardní hry. Provoz TZ a právní aspekty s tím spojené dle podnájemní smlouvy zajišťovala společnost *P+M Terazzo s. r. o.* Žalobce rovněž uvádí, že svědkyně, která během prohlídky umožnila celníkům přístup k TZ a vyplatila jim nahranou částku, není zaměstnankyní žalobce, nevykonává pro něj žádné činnosti ani nedostává odměnu. Celní úřad nezjistil, zda existuje smluvní vztah mezi *P+M Terazzo s. r. o.* a svědkyní, či jinými osobami podílejícími se na obsluze TZ. Nezjistil ani to, zda byly tyto osoby neformálně, tzv. do kapsy, odměňovány přímo *P+M Terazzo s. r. o.* Dokonce svědkyni nevyslechl. Žalobce se domnívá, že provozování hry podle § 5 zákona o hazardních hrách musí být vykládáno v souvislosti se znaky podnikání dle § 420 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (dále jen „občanský zákoník“). Celní orgány proto musely zjistit, zda žalobce vykonával výše uvedené činnosti pro sebe (na vlastní účet a odpovědnost) a zda nesl zisk a ztrátu z provozování hazardní hry. Tvrdí přitom, že činnosti vykonával dle pokynů *P+M Terazzo s. r. o.* a pevně stanovený příjem (nezávislý na výdělku z provozu her) měl pouze za podnájem herního prostoru. Nebyl tedy provozovatelem hazardních her, ale nanejvýš pomocníkem. Žalobce má též za to, že jedním ze znaků provozování hazardních her je soustavnost, proto není možné stíhat každého, kdo pustí hráče do herního prostoru, rozsvítí světla a vyplatí výhru. Nakonec uvádí, že měl záměr dosahovat zisk z podnájem herních prostor, nikoliv však z provozování hazardních her. Neměl ani možnost nastavit TZ tak, aby generovala zisk. Žalobce je přesvědčen, že na základě zjištění celních orgánů lze dopět k závěru, že všechny znaky provozování hazardních her naplnila pouze společnost *P+M Terazzo s. r. o.*, nikoliv žalobce. V takovém případě měly celní orgány zastavit řízení vedené se žalobcem, jinak porušily zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného. Případně měly provést došetření k odstranění pochybností.
8. Celní orgány též nesprávně kvalifikovaly odpovědnost žalobce za přestupek. Žalobce i společnost *P+M Terazzo s. r. o.* byli oba souběžně a samostatně shledáni vinnými ze stejného přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách, spočívajícího v provozování těžké hry bez povolení, na stejných TZ, ve stejném herním prostoru a ve stejném čase. Má za to, že pokud se přestupku dopustil, tak pouze ve spolupachatelství jako pomocník *P+M Terazzo s. r. o.* Nesouhlasí však s tím, že svým samostatným jednáním kumulativně naplnil všechny znaky skutkové podstaty projednávaného přestupku. Naopak *P+M Terazzo s. r. o.* všechny znaky skutkové podstaty svým jednáním naplnila a byla pravomocně shledána vinnou ze spáchání přestupku. Jelikož dle zákona o hazardních hrách odpovídá za provoz konkrétního technického zařízení vždy jen jedna osoba, nemohl žalobce

vedle *P+M Terazzo s. r. o.* samostatně spáchat přestupek ve vztahu ke stejnému TZ ve stejném čase a místě. Celní orgány proto měly zastavit přestupkové řízení vedené se žalobcem.

9. Žalobce dále nesouhlasí se závěrem celních orgánů, že neunesl důkazní břemeno k prokázání liberačních důvodů. Prosadil totiž, aby podnájemní smlouva obsahovala prohlášení *P+M Terazzo s. r. o.* o tom, že umístěná TZ dle zprávy EZÚ neobsahují prvek náhodného procesu a nejsou hazardní hrou dle § 3 zákona o hazardních hrách a rovněž ustanovení, dle něhož je *P+M Terazzo s. r. o.* povinná řešit veškeré právní aspekty spojené s provozem zařízení. Ještě před uzavřením podnájemní smlouvy požadoval důkazy v podobě judikatury či znaleckých posudků, že TZ nejsou hazardní hrou, obdržel přitom zprávu EZÚ, vypracovanou pověřenou osobou dle § 109 a násl. zákona o hazardních hrách. Ověřil tedy, že TZ nevyžadovala povolení, resp. byl v dobré víře, že zařízení nejsou hazardní hrou. Zprávu EZÚ následně předložil ve správním řízení, avšak celní orgány tento důkaz nepřipustily. Žalobce nepochybně závěr celního úřadu, že TZ hazardní hrou jsou, nicméně upozorňuje na to, že problematika prokázání prvků hazardní hry je složitá, přičemž ani odborníci se v době uzavření podnájemní smlouvy neshodli na tom, zda se jedná o hazardní hru. Tím spíš to nemohl vědět žalobce jakožto laik. Žalobce je přesvědčený o tom, že obstaráním čestného prohlášení a zprávy EZÚ vynaložil veškeré úsilí, které po něm bylo možno požadovat, aby spáchání přestupku zabránil. Domnívá se, že jelikož celní orgány neprokázaly, jaké jiné realizovatelné úsilí mohl žalobce vynaložit, platí presumpce, že žalobce důvody liberace prokázal.
10. Žalobce rovněž vznáší řadu procesních námitek. Poukazuje na to, že celní orgány nezastavily přestupkové řízení vedené se žalobcem, ač pro to byly dány důvody. Dále nevyhověly návrhu na nařízení ústního jednání a nevydaly o tom usnesení. Nezjistily všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch žalobce a neprovedly jím navržené důkazy (podnájemní smlouvu, zprávu EZÚ, účastnický výslech či výslech svědkyně). Porušily zásadu presumpce nevinny a postupovaly arbitrárně, resp. podle jiných případů, v nichž byli provozovatelé v pohostinství považováni za provozovatele hazardních her. Nezjišťovaly přitom, v čem se projednávaný případ liší od případů ostatních. V protokolu o kontrole své závěry opíraly o neprokázané domněnky. Rovněž obracely žalobcovu argumentaci v jeho neprospěch a vše vykládaly šablonovitě. Celní úřady porušily zásadu v pochybnostech ve prospěch obviněného, jelikož vždy upřednostnily verzi, která byla pro žalobce nepříznivá, a to i tehdy, pokud příznivější verze byla podepřena důkazy. Žalobce dále namítá, že na něj celní úřady nezákonně přenesly náklady exekučního řízení. Závěrem upozorňuje na nepřiměřenou délku odvolacího řízení.
11. Žalobce nakonec namítá pochybení při stanovení sankce. S ohledem na délku odvolacího řízení očekával, že žalovaný uloženou pokutu sníží tak, aby pro něj nebyla likvidační. To se však nestalo. Žalobce přitom v důsledku covidové a energetické krize podniká se ztrátou a zaplacení pokuty pro něj představuje riziko insolvence. K osobním poměrům žalobce uvádí, že se rozvádí a ke svému zdravotnímu stavu tvrdí, že doložil důkazy o trvalém následku úrazu. Uložená pokuta v jeho případě neplní represivní ani preventivní funkci, jakou měla v době provedení kontroly, neboť od té doby se jeho ekonomická i osobní situace změnila. K samotnému způsobu stanovení uložené pokuty žalobce uvádí, že celní úřady nesprávně vycházely z horní hranice možné sankce ve výši 50 000 000 Kč. Jelikož společnosti *P+M Terazzo s. r. o.* jako organizátorce byla uložena pokuta ve výši 350 000 Kč, celní úřady měly považovat za horní hranici možné sankce pro žalobce tuto částku. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný argumentuje nelegálními příjmy a konkurenční výhodou, aniž

by se zabýval tím, zda jsou žalobcovy příjmy z nájemného opravdu nelegální a zda konkurenční výhoda prospívala i žalobci osobně, či pouze *P+M Terazzo s. r. o.*

12. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** uvádí, že se s uplatněnými námitkami vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí, na které odkazuje. Pokud neexistuje subjekt disponující povolením k provozování hazardních her, posuzuje se, kdo hazardní hry fakticky provozoval, tj. skutečně vykonával činnosti související s provozem hry. Žalovaný nesouhlasí s tím, že provozování hazardních her souvisí s pojmem podnikání podle občanského zákoníku. Současně poukazuje na to, že žalobce je podnikatelem, neboť disponuje živnostenským oprávněním s předmětem hostinská činnost. Rovněž samostatně rozhoduje o své podnikatelské činnosti (např. o tom, co bude mít ve svých prostorách) a činí tak se záměrem dosažení zisku. Zadržená TZ byla umístěna v prostorách určených k realizaci jeho podnikatelské činnosti, tj. v provozovně herny a restauračního zařízení. U vstupu do provozovny byl za provozovatele a odpovědného vedoucího označen žalobce. Jednotlivá práva a povinnosti žalobce a *P+M Terazzo s. r. o.* týkající se technických zařízení byla upravena podnájemní smlouvou. Z té vyplývá, že žalobce byl povinen v provozní době zpřístupnit TZ třetím osobám, hlásit závady, umožnit servisní a kontrolní činnost, zajistit čistotu TZ, běžnou technickou obsluhu a vyplácet výhry účastníkům soutěže. Za uvedené činnosti dostával měsíční nájemné ve výši 30 000 Kč. Během kontroly bylo zjištěno, že TZ byla za zamčenými dveřmi, přičemž se muselo projít přes provozovnu žalobce. Obsluha (svědkyně) následně připravovala zařízení ke hře a po ukončení hry vyplácela výhry, také disponovala nulovacími klíči. Výhru si poznamenávala do poznámek. Žalobce si dle svého vyjádření ze dne 23. 2. 2020 prostor pronajal za účelem provozu baru, jehož součástí dříve bývala herna. Herní prostor je v současnosti od baru oddělen příčkou. Žalobce tento prostor podnájal společnosti *P+M Terazzo s. r. o.*, přičemž součástí nájmu byla ústní dohoda o tom, že hráči mohou využívat bar a obsluha baru bude obsluhovat technická zařízení. *P+M Terazzo s. r. o.* poskytovala peněžní hotovost k vyplácení výher. Obsluha TZ tedy probíhala s vědomím žalobce, přičemž jednání svědkyně je mu přičitatelné podle § 22 odst. 2 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Ze shromážděných podkladů přitom není zřejmé, že by v provozovně samostatně vykonával výdělečnou činnost jiný subjekt než žalobce. Žalovaný se proto domnívá, že žalobce hazardní hru fakticky provozoval tím, že poskytl prostor k jejímu umístění a umožňoval k ní přístup, zajistil připojení k elektřině a internetu, zajišťoval vnější údržbu technických zařízení, a dále zajišťoval nulování a vyplácení výher. Tím realizoval činnosti, bez nichž by provoz herních zařízení nebyl možný. Námitka, že žalobce pouze plnil povinnosti z nájemní smlouvy ho nezabavuje veřejnoprávní odpovědnosti.
13. K další žalobní námitce žalovaný zdůrazňuje, že v této věci se projednává přestupek žalobce, *jemu* je prokazována vina a ukládán trest. Rozhodné je pouze to, zda žalobce provozoval hazardní hry bez povolení. Skutečnost, že byla za přestupek shledána vinnou též *P+M Terazzo s. r. o.*, nevylučuje, že žalobce svým jednáním rovněž samostatně naplnil skutkovou podstatu přestupku. Existence dalších pachatelů přestupku nemá na řízení vedené se žalobcem vliv. Žalobce v žalobě navíc zaměnil skutkovou podstatu za jednání, resp. činnosti, jež tuto naplňují. Skutková podstata projednávaného přestupku je přesně stanovena v § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách tak, že osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru. Uvedené ustanovení zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena. Skutková podstata je vymezena pomocí pojmu „provozování“ a nezávisí proto na tom, jaká osoba má disponovat povolením. Pro naplnění skutkové podstaty není podstatné, kdo měl o povolení

hry žádat, nýbrž pouze to, kdo hru bez povolení provozoval. Společnost *P+M Terazzo s. r. o.* i žalobce naplnili uvedenou skutkovou podstatu svým samostatným jednáním. Nejedná se tedy o žádnou z forem účastenství.

14. Jelikož odpovědnost za uvedený přestupek je objektivní, není podstatné, zda žalobce o protiprávnosti svého jednání věděl. Nevědomost ani dobrá víra v tvrzení smluvního partnera nejsou dostatečné důvody pro uplatnění liberace. Žalobce by byl zproštěn odpovědnosti pouze v případě, že by prokázal vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Pro posouzení, zda hra naplňuje znaky hazardní hry, je rozhodující pohled běžného hráče, resp. laické zhodnocení toho, jak se hra projevuje navenek. Žalobcem provozované herní zařízení svou vizualizací, zvukovými efekty i umístěním v provozovně působilo jako substitut klasických výherních hracích přístrojů. Po každé osobě provozující herní zařízení je třeba vyžadovat určitou míru opatrnosti, tj. ověření, zda činnost vykonává v souladu se zákonem. Žalobce se v tomto ohledu spolehl na tvrzení obchodního partnera, to však nelze považovat za vynaložení veškerého úsilí k odvrácení porušené povinnosti. Žalobcova tvrzení navíc působí nevěrohodně vzhledem k tomu, že má osmnáctiletou zkušenost s jinými nájemci, kteří provozovali hazardní hry. Ke zprávě EZÚ žalovaný uvádí, že posuzuje vnitřní algoritmus hry, nicméně podstatné je, jak se hra projevuje navenek.
15. Vznesené procesní námitky žalovaný též vypořádal v rámci napadeného rozhodnutí. Žalobu považuje za subjektivní nesouhlas žalobce s právním posouzením věci. Žalobní argumentace je dle žalovaného místy zkreslená, zavádějící a nepravdivá, neboť nebere v potaz skutečný obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí. Navíc nemá podporu ve shromážděných podkladech. K námitce týkající se exekučních nákladů žalovaný uvádí, že byly řešeny v rámci jiného samostatného řízení, nejsou proto předmětem tohoto řízení. Dále konstatuje, že sice překročil pořádkovou lhůtu pro vydání napadeného rozhodnutí, nicméně tato skutečnost nemá vliv na jeho zákonnost.
16. Žalovaný považuje za nedůvodnou rovněž poslední žalobní námitku ohledně pochybení při stanovení sankce. Zákonnou sazbu za přestupek, resp. horní hranici možné pokuty, stanoví zákon pro všechny stejně. Na její rozsah proto nemá vliv skutečnost, že se přestupku dopustil někdo další. Jelikož žalobce měl příjem z nájmu, jehož podstata spočívala v provozování technických zařízení, je třeba tento příjem vzít v úvahu při stanovení výše pokuty. Omezení žalobce na majetkových právech je podstatou pokuty, která musí představovat negativní důsledek protiprávního jednání a společenskou nebezpečnost spáchaného deliktu. Žalobce má možnost požádat o povolení k posečkání úhrady daně, či rozložení její úhrady na splátky.
17. **Žalobce v replice** namítá, že žalovaný nerozlišuje, zda osoby zajišťující obsluhu TZ měly vazbu na žalobce, či na *P+M Terazzo s. r. o.* Dále nerozlišuje zisk z podnájemného a zisk z provozování hazardních her. Nezabýval se tím, kdo zajišťoval výnos z her, kdo nesl zisk a ztrátu z jejich provozu, jak se to projevilo v účetnictví, či kdo je vlastníkem TZ. Skutková zjištění učiněná žalovaným jsou proto neúplná. Trvá na tom, že přestupek mohl spáchat jedině společně se společností *P+M Terazzo s. r. o.* Tato skutečnost je významná pro stanovení výše pokuty. K liberačním důvodům žalobce uvádí, že žalovaný neuvedl, jaké úsilí měl žalobce vynaložit, aby se z odpovědnosti za přestupek zprostil. Celní úřady navíc odmítly provést žalobcem navržené důkazy k prokázání jeho úsilí. Zprávu EZÚ nelze odmítnout s tím, že byla vydána za účinnosti staré právní úpravy. K výši pokuty žalobce uvádí, že v současnosti pro něj již není likvidační, ale stále je rdousící. Celní úřady však měly povinnost přihlédnout k majetkovým poměrům žalobce v době svého rozhodování.

Prvostupňové rozhodnutí bylo přitom vydáno v době pandemie a napadené rozhodnutí bylo vydáno v době energetické krize. Rovněž trvá na tom, že nájemné bylo jeho legálním příjmem, nelze z něj proto odvozovat společenskou nebezpečnost, ani jej považovat za přitěžující okolnost při stanovení výše pokuty.

18. **Žalovaný v reakci na repliku** setrvává na svých právních a skutkových závěrech. Pro vznik odpovědnosti za přestupek není významné, zda je žalobce vlastníkem TZ, kdo zajišťoval výnos z her, ani kdo vedl zisk a ztrátu v účastnictví. Žalovaný nesouhlasí s tím, že měl povinnost uvést, jaké úsilí měl žalobce vynaložit, aby mohl být liberován. Žalobce měl TZ ve své detenci, mohl se tedy seznámit s tím, jak hra probíhá a že se jedná o válcovou hru. To mohl učinit bez ohledu na tvrzení *P+M Terazzo s. r. o.* a zprávu EZÚ.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

19. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou.
20. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
21. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání. Žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce se na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nevyjádřil, a tak má soud za to, že s tímto postupem udělil souhlas. Dokazování soud neprováděl, jelikož veškeré rozhodné skutečnosti zjistil ze správního spisu. Součástí spisu byly i listiny, na něž účastníci odkazují ve svých podáních, proto ani jimi nebylo třeba provádět dokazování (srov. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, č. 2383/2011 Sb. NSS).

Posouzení žaloby

22. Podle § 5 zákona o hazardních hrách se provozováním hazardní hry rozumí vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry.
23. Podle § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách se zakazuje provozovat hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena podle tohoto zákona.
24. Podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 7 odst. 2 provozuje hazardní hru.
25. Podle § 22 odst. 2 přestupkového zákona podnikající fyzická osoba je pachatelem též v případě, jestliže k naplnění znaků přestupku došlo jednáním fyzické osoby, která se za účelem posuzování odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupek považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, a která při podnikání osoby, ve vztahu ke které se považuje za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, nebo v přímé souvislosti s ním anebo ku prospěchu této podnikající fyzické osoby nebo v jejím zájmu porušila právní povinnost, která je uložena podnikající fyzické osobě nebo fyzické

osobě. Dle odst. 3 téhož ustanovení se za osobu, jejíž jednání je přičitatelné podnikající fyzické osobě, za účelem posuzování odpovědnosti podnikající fyzické osoby za přestupek považuje

- a) zaměstnanec nebo osoba v obdobném postavení při plnění úkolů vyplývajících z tohoto postavení,
- b) fyzická osoba, která plní úkoly podnikající fyzické osoby,
- c) fyzická osoba, kterou podnikající fyzická osoba používá při své činnosti, nebo
- d) fyzická osoba, která za podnikající fyzickou osobu jednala, jestliže podnikající fyzická osoba výsledku takového jednání využila.

26. Žaloba je nedůvodná.

27. Soud předně uvádí, že žalobní námitky se v podstatné míře shodují s námitkami odvolacími. Žalobci se přitom v napadeném rozhodnutí dostalo dostatečné a srozumitelné odpovědi na veškeré jeho výhrady. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené a pouze tak žalobci poskytnout jinou či lepší odpověď na jeho námitky. Soud proto v plném rozsahu odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, které považuje za řádné a věcně správné. K námitkám, které se netýkají polemiky s žalovaným, se proto soud vyjádří pouze obecně (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47). K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že správní soud je povinen reagovat na každou z dílčí argumentace a tu obsáhle vyvrátit, jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

28. Provozování hazardní hry je specifickým druhem podnikání, který je speciálně upraven v § 5 zákona o hazardních hrách a rozumí se jím vykonávání činností spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku, zejména příjem sázek a vkladů do hazardní hry, výplata výhry, další činnosti organizačního, finančního a technického charakteru související s uvedením hazardní hry do provozu a se zajištěním vlastního provozu, jakož i činnosti potřebné pro ukončení a vypořádání hazardní hry. Tato definice je ve vztahu speciality k obecné definici podnikání odvozené od pojmu podnikatele podle § 420 odst. 1 občanského zákoníku. Jediným společným pojmovým znakem provozování hazardní hry a obecného podnikání je záměr dosažení zisku (v tomto směru tedy provozovatelem hazardní hry není ten, kdo organizuje setkání skupiny přátel ke hře mariáše o peníze, nečiní-li tak se záměrem dosáhnout zisku – dle důvodové zprávy se zákon totiž nevztahuje na drobné hraní hazardních her mezi přáteli či v rodině, které jsou vyjádřením základních společenských vztahů v soukromé sféře jednotlivců). Znak soustavnosti výslovně vylučuje důvodová zpráva k zákonu o hazardních hrách, která připouští, že provozování hazardních her může být činností jednorázovou či nahodilou. Rovněž znak samostatného provozování na vlastní účet a odpovědnost nelze z výše uvedené definice provozování hazardní hry dovodit.

29. Dle ustálené judikatury správních soudů provozování hazardní hry vyplývá z fakticity jednání subjektu. Není přitom podstatné, kdo je vlastníkem zařízení či oprávněným provozovatelem, kterému by mělo svědčit případné povolení. Nepodstatná je též existence formálních ujednání mezi subjektem a dalšími případnými provozovateli (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 11. 2018, č. j. 1 As 207/2018-32, č. 3855/2019 Sb. NSS, a ze dne 10. 6. 2022,

č. j. 6 As 83/2022-38, nebo ze dne 19. 11. 2021, č. j. 4 As 120/2021-75, ze dne 5. 6. 2024, č. j. 6 As 207/2023-23).

30. Z obsahu správního spisu vyplývá, že všechna TZ byla umístěna v provozovně žalobce a zapojena do zásuvek (viz protokol o kontrole ze dne 3. 12. 2019, č. j. 417665-11/2019-610000-61 a fotodokumentaci založenou ve správním spise). Žalobce k tomu uvedl, že v prostorách provozuje bar a hernu. Část, v níž se nachází herna nechal stavebně oddělit, zkolaudovat a přenechal ji do podnájmu *P+M Terazzo s. r. o.* na základě podnájemní smlouvy. Dále uvedl, že součástí podnájemní smlouvy byla ústní dohoda o tom, že hráči mohou užívat zázemí baru a obsluha baru obsluhovala TZ. Měla přitom k dispozici nulovací klíče od TZ. Obsluha rovněž vyplácela hráčům výhry. Společnost *P+M Terazzo s. r. o.* jim za tímto účelem poskytovala peněžní hotovost (srov. vyjádření žalobce ze dne 23. 2. 2020). Součástí správního spisu je též žalobcovo živnostenské oprávnění s předmětem podnikání hostinská činnost. Dle předložené nájemní smlouvy byl žalobce povinen zajistit, aby technická zařízení byla v provozní době přístupná třetím osobám, dále měl zajišťovat běžnou technickou obsluhu TZ, jejich čistotu a vyplácení vložených kaucí hráčům z *budgetu* poskytnutého *P+M Terazzo s. r. o.* Žalobce byl na svůj náklad též povinen zajistit připojení TZ k elektrické síti. Za uvedené činnosti dostával částku ve výši 30 000 Kč měsíčně (viz hlava III. a IV. nájemní smlouvy). Celní úřad provedl dne 29. 7. 2020 dokazování mimo jiné protokolem o kontrole ze dne 3. 12. 2019, č. j. 417665-11/2019-610000-61, fotodokumentací, nájemní smlouvou a vyjádřením žalobce ze dne 23. 2. 2020 (srov. protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání, č. j. 25085/2020-610000-12).
31. Na základě výše uvedených skutečností celní úřad učinil správná skutková zjištění spočívající v tom, že žalobce poskytl prostor k umístění TZ, umožnil jejich napojení na zdroj elektrické energie a zajišťoval jejich běžnou údržbu a obsluhu, včetně vyplácení výher, resp. coby provozovatel baru a herny umožnil svým hostům TZ používat (zpřístupňoval jim je) a obsluze baru umožnil tato zařízení obsluhovat, a to ve své provozovně a vedle (časově však v rámci) výkonu jejich činnosti vykonávané pro žalobce. Za uvedené dostával částku ve výši 30 000 Kč za měsíc. Aktivně tedy vytvářel podmínky pro to, aby zařízení mohla být umístěna a provozována v jeho provozovně, přičemž bez jeho součinnosti by provoz TZ v daném čase a místě nebyl možný. Na základě těchto zjištění je možné učinit závěr o naplnění znaků provozování hazardní hry žalobcem podle § 5 zákona o hazardních hrách. Jelikož provozování hazardních her se posuzuje podle faktického jednání subjektu, nemohlo tento závěr změnit konkrétní „právní aranžmá“, na jehož základě byly upraveny vzájemné vztahy mezi žalobcem, osobami vykonávajícími reálnou obsluhu zařízení a společností *P+M Terazzo s.r.o.* Celní úřad tedy zjistil skutkový stav dostatečně, aniž by měl povinnost zjišťovat, zda žalobce vykonával činnosti soustavně, na svůj účet a odpovědnost či zda nesl zisk a ztrátu z provozu her.
32. Celní úřady rovněž nemusely zjišťovat, zda svědkyně či jiné osoby obsluhující TZ mají se žalobcem uzavřenou smlouvu, ani kým byly za obsluhu zařízení odměňovány. Jednání obsluhy baru je totiž žalobci jakožto podnikající fyzické osobě provozující daný bar a hernu přičitatelné podle § 22 odst. 2 a 3 přestupkového zákona. I pokud by obsluha baru nebyla v zaměstnaneckém či jiném obdobném poměru k žalobci a neuplatnila by se přičitatelnost podle § 22 odst. 3 písm. a) přestupkového zákona, bylo by její jednání žalobci přičitatelné na základě § 22 odst. 3 písm. b) či c) přestupkového zákona. Žalobce totiž obsluhu používá ke své podnikatelské činnosti (provoz baru a herny). Co se týče svědkyně, žalobce uvedl, že za něj v baru zaskakovala, plnila tedy jeho úkoly ve smyslu § 22 odst. 3 písm. b) přestupkového

zákona. Pro úplnost soud dodává, že svědkyně se přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách dopustit nemohla, neboť jej může spáchat jediné právnická osoba či podnikající fyzická osoba.

33. Pro naplnění znaku záměru dosažení zisku postačovalo zjištění, že společnost *P+M Terazzo s. r. o.* žalobci na základě nájemní smlouvy každý měsíc vyplácela částku ve výši 30 000 Kč. Ačkoliv je tato částka označovaná jako „nájemné“ (podnájemné), ve skutečnosti se jedná o částku poskytovanou žalobci za výkon či zajištění činností, které jsou považovány za provozování hazardní hry. Tato skutečnost jasně vyplývá z vymezení práv a povinností jednotlivých stran v nájemní smlouvě. Není podstatné, že částka byla stanovena pevně, aniž by její výše závisela na zisku z hazardních her. Podstatné je pouze to, že tato částka žalobci náležela právě za výkon daných činností. Žalobce tedy fakticky vykonával činnosti spočívajících v uskutečňování hazardní hry se záměrem dosažení zisku.
34. Soud uzavírá, že skutková zjištění celních orgánů jsou dostatečná pro učinění závěru o tom, že žalobce provozoval hazardní hru ve smyslu § 5 zákona o hazardních hrách. Tato zjištění odpovídají obsahu správního spisu.
35. Na uvedeném závěru nemůže nic změnit ani skutečnost, že provozování totožných hazardních her se vedle žalobce dopustila též *P+M Terazzo s. r. o.* Předně je nezbytné rozlišovat skutkovou podstatu přestupku a vymezení skutku. Skutková podstata přestupku je vymezena v zákoně. Jedná se o souhrn typových znaků charakterizující přestupek určitého druhu. Naproti tomu skutek je konkrétní jednání určitého subjektu, které naplňuje skutkovou podstatu. Skutková podstata projednávaného přestupku je vymezena v § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Dle uvedeného ustanovení se přestupku dopustí právnická nebo podnikající fyzická osoba tím, že provozuje hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, nebo která nebyla řádně ohlášena. Skutek, tj. jednání pachatele naplňující skutkovou podstatu přestupku, pak musí být přesně vymezen a musí být obviněnému prokázán.
36. Celní úřad v prvostupňovém rozhodnutí správně vymezil skutek žalobce tak, že jako podnikající fyzická osoba v období od 5. 6. 2019 do 21. 10. 2019, v místě označeném X na adrese X, Úvaly, provozoval v rozporu s § 7 odst. 2 písm. b) zákona o hazardních hrách hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení, prostřednictvím technických zařízení typu *Quizard*. Provozování hazardní hry spatřoval v poskytnutí prostor k umístění TŽ, poskytnutí elektrické energie, obsluze TŽ zahrnující vyplácení výher a jejich běžné údržbě. Tímto skutkem žalobce samostatně naplnil všechny znaky skutkové podstaty, neboť jako podnikající fyzická osoba sám vykonával činnosti spočívající v provozování hazardní hry, ke které nebylo vydáno povolení. Společnost *P+M Terazzo s. r. o.* sice spáchala tentýž přestupek jako žalobce, nicméně jiným skutkem. Provozování totožné hazardní hry totiž bylo v jejím případě spatřováno v organizační činnosti spočívající v samotném vytvoření podmínek k provozu technických zařízení, zajištění prostor k umístění technických zařízení, provozování soutěže *QUIZARD* (softwaru), umístění technických zařízení v provozovně a poskytnutí finanční hotovosti k výplatě výher. Z prvostupňového rozhodnutí je tedy zřejmé, že žalobce a společnost *P+M Terazzo s. r. o.* každý samostatně svým jednáním naplnili všechny znaky skutkové podstaty přestupku podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách.
37. Jelikož provozování hazardních her je vymezeno velice široce, není vyloučeno, aby se provozování jednoho konkrétního zařízení ve stejném místě a čase samostatně dopustilo víc

osob. Skutečnost, že část činností k zajištění provozu zařízení zajišťovala společnost *P+M Terazzo s. r. o.*, je tedy pro věc bez významu. Z hlediska spáchání projednávaného přestupku je lhostejno, zda jednu hazardní hru provozuje toliko jedna osoba či více osob (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 29. 9. 2021, č. j. 51 Af 39/2020-82).

38. Soud ve stručnosti dodává, že i kdyby se žalobce dopustil přestupku ve spolupachatelství se společností *P+M Terazzo s. r. o.*, nic by se nezměnilo na jeho odpovědnosti za přestupek, ani na výši uložené sankce. Obecně totiž platí, že byl-li přestupek spáchán společným jednáním dvou nebo více osob, z nichž alespoň jedna je právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, odpovídá každá z nich, jako by přestupek spáchala sama (§ 11 odst. 2 přestupkového zákona).
39. Soud nepřisvědčil ani námitce ohledně vyloučení odpovědnosti žalobce za daný přestupek.
40. Podle § 21 odst. 1 přestupkového zákona, který se na základě § 23 odst. 1 téhož zákona užije obdobně na odpovědnost podnikajících fyzických osob, platí, že právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.
41. Z uvedeného ustanovení vyplývá, že břemeno k prokázání liberačních důvodů tíží pouze přestupce. Správní orgány nemají povinnost tvrdit, natožpak prokázat, jaké realizovatelné úsilí mohl přestupek vynaložit, aby přestupku zabránil.
42. Obecně lze s žalovaným souhlasit v tom, že zakotvení tzv. liberačních důvodů v právním řádu představuje zcela výjimečný institut zbavující právnickou, resp. podnikající fyzickou osobu objektivní odpovědnosti tehdy, pokud by uložení sankce v daném případě odporovalo jejímu smyslu (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 6. 2020, č. j. 2 As 265/2019-30). Pro uplatnění liberačních důvodů je přitom zapotřebí aktivního úsilí ze strany přestupce, tj. určité konání (srov. „vynaložení veškerého úsilí“). Nepostačí tedy, aby se přestupce spoléhal na to, že jiná osoba bude řádně plnit své zákonné povinnosti (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2019, č. j. 7 As 413/2018-24). Skutečnost, že subjekt, který se dopustil protiprávního jednání, jednal v dobré víře, taktéž nemůže být důvodem zproštění sankční odpovědnosti (rozsudek NSS ze dne 12. 12. 2003, č. j. 5 A 110/2001-34, č. 384/2004 Sb. NSS). Samotná dobrá víra nemá význam z hlediska posouzení objektivní odpovědnosti, neboť se jedná o subjektivní složku jednání, která se v případě objektivní odpovědnosti za přestupek nebere v potaz.
43. Uvádí-li tedy žalobce, že při svém jednání vycházel z prohlášení společnosti *P+M Terazzo s. r. o.*, že technická zařízení nejsou dle zprávy EZÚ hazardní hrou, nemůže tato skutečnost být ani potenciálně okolností zprošťující jej odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38). Žalovaný měl navíc pochybnosti o žalobcově dobré víře. V napadeném rozhodnutí poukázal na to, že žalobce má s hazardními hrami značné zkušenosti, neboť 18 let pronajímal prostory provozovatelům hazardních her. V rámci povolení (odlišné) hazardní hry byl dokonce uvedený jako osoba oprávněná jednat s dozorujícím orgánem a osoba odpovídající za zákaz hry osob mladších 18 let. Tyto skutečnosti žalobce nezpochybňuje. Lze přitom s žalovaným souhlasit, že žalobce musel vědět, jak výherní automaty vypadají.
44. Žalobce tvrdí, že prosadil (tj. vynaložil úsilí), aby nájemní smlouva obsahovala prohlášení a ujednání o tom, že společnost *P+M Terazzo s. r. o.* je povinna řešit veškeré právní aspekty související s provozem zařízení. Toto úsilí však žalobce nevynaložil, aby zabránil přestupku,

nýbrž ve snaze vyhnout se případné odpovědnosti za přešůpek (resp. přenést vlastní povinnost nepáchat přešůpek na jiný subjekt). Takové prohlášení obsažené v soukromoprávní smlouvě ale není způsobilé zabránit projednávanému přešůpku. Nemůžetě být liberačním důvodem ve smyslu § 21 přešůpkového zákona. Zároveň platí, že soukromoprávní ujednání žalobce nezavuje veřejnoprávní odpovědnosti za spáchaný přešůpek.

45. Tvrzení, že si žalobce před podpisem nájemní smlouvy vyžádal předložení důkazů v podobě judikatury a znaleckých posudků prokazujících, že technická zařízení nejsou hazardní hrou, nemá oporu ve správním spise. Žalobce nepředložil žádné znalecké posudky, které by nechal on sám nebo společnost *P+M Terazzo s. r. o.* vypracovat za účelem zjištění povahy zařízení. Neodkázal ani na žádný konkrétní rozsudek, z něhož by vyplývalo, že technická zařízení typu *Quizard* nejsou hazardní hrou.
46. Z obsahu zprávy EZÚ, jež je součástí správního spisu, je zřejmé, že jí objednala společnost *MIDA Game s. r. o.* za účelem posouzení, zda algoritmus využívaný tímto zařízením splňuje požadavky náhodného procesu podle § 1 odst. 2 a 3 zákona č. 202/1990 Sb. o loteriích a jiných podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“). Výsledkem bylo hodnocení, že tyto požadavky nesplňuje. Předloženou zprávou EZÚ se správní soudy opakovaně zabývaly, neboť je pravidelně využívána provozovateli hazardních her jako „důkaz“ o tom, že zařízení typu *Quizard* nejsou hazardní hrou. Poprvé se zprávou EZÚ zabýval Krajský soud v Plzni v rozsudku ze dne 27. 4. 2018, č. j. 30 Af 19/2017-60, přičemž vysvětlil, že zpráva EZÚ sama o sobě nesvědčí o tom, že zařízení typu *Quizard* nespádá pod definici hazardní hry podle (tehdy nově účinného) zákona o hazardních hrách. Uvedený závěr odůvodnil jednak tím, že zpráva vycházela z úpravy zákona o loteriích, která byla benevolentnější než účinná úprava zákona o hazardních hrách a dále tiskovou zprávou Elektrotechnického zkušebního ústavu ze dne 3. 7. 2015, dle níž se posouzení obsažené ve zprávě týkalo pouze části programového vybavení daného zařízení (konkrétně vědomostních otázek), nikoliv zařízení jako celku. Tento rozsudek byl vydaný víc než rok před uzavřením nájemní smlouvy mezi žalobcem a společností *P+M Terazzo s. r. o.* (dne 5. 6. 2019). Pokud by tedy žalobce skutečně vynaložil tvrzené úsilí za účelem zjištění charakteru technických zařízení typu *Quizard*, zjistil by, že zpráva EZÚ je z hlediska posouzení skutečné povahy tohoto zařízení irelevantní (ke zprávě EZÚ a povaze zařízení *Quizard* srov. též rozsudky NSS ze dne 14. 11. 2019, č. j. 10 As 171/2018-55, a ze dne 10. 6. 2022, č. j. 6 As 83/2022-38, nebo rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22. 5. 2020, č. j. 8 Af 15/2017-63).
47. Soud zdůrazňuje, že celní orgány se s obsahem zprávy EZÚ seznámily a řádně odůvodnily, z jakého důvodu tato zpráva nemůže být důkazem o tom, že zařízení *Quizard* není hazardní hrou. Zmínily přitom výše uvedené důvody, tj. že zpráva EZÚ nereflektuje přísnější požadavky zákona o hazardních hrách a odkázaly na tiskovou zprávu Elektrotechnického zkušebního ústavu. Nadto správně uvedly, že zpráva EZÚ posuzovala pouze vnitřní algoritmus zařízení. Způsob, jakým zařízení generuje otázky či zastavení válců však není určující pro naplnění zákonné podmínky náhody či neznámé okolnosti podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Prvek náhody se totiž posuzuje z pohledu běžného hráče, tedy jak se hra jeví navenek (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 10. 2018, č. j. 1 As 136/2018-32). Celní úřad správně uvedl, že prvek náhody je v případě zařízení typu *Quizard* spatřován v nejistém výsledku hry, který nezávisí pouze na znalostech hráče, ale zejména na hodnotách vygenerovaných otázek. Hodnoty vygenerovaných otázek se liší, přičemž hráč nemůže hodnoty následujících otázek předvídat. Jelikož hráč nemá objektivní informace

k posouzení, kdy se objeví, jaká hodnota otázky, nemůže ovlivnit výsledek hry, a to ani za předpokladu, že zodpoví veškeré vědomostní otázky správně. Hráč se tedy nemůže dopředu rozhodnout, po jak dlouhou dobu se mu vyplatí hrát. Z pohledu hráče je proto hra náhodná. Samotná hra přitom probíhá jako klasická válcová hra (otáčení válců na digitální obrazovce) včetně vizualizací.

48. Soud má s ohledem na výše uvedené za to, že se celní orgány řádně zabývaly žalobcem uváděnými skutečnostmi a důkazy předloženými k prokázání liberačních důvodů. Dospěly přitom ke správnému závěru, že nezprošťují žalobce odpovědnosti za přestupek, neboť neprokazují vynaložení veškerého úsilí, které bylo možno požadovat, aby bylo přestupku zabráněno.
49. Dále soud neshledal žádné pochybení při stanovení sankce.
50. Podle § 123 odst. 7 písm. a) zákona o hazardních hrách za přestupek podle § 123 odst. 1 písm. b) lze uložit pokutu do 50 000 000 Kč.
51. Při ukládání pokuty celní úřad správně vycházel z maximální zákonem stanovené sazby ve výši 50 000 000 Kč. Tato částka představuje zákonné rozmezí, z něhož správní orgány musí vycházet při stanovení výše pokuty za přestupek podle § 123 odst. 1 písm. b) zákona o hazardních hrách. Žalobci naopak nelze dát za pravdu v tom, že by se výše jeho pokuty měla odvíjet od pokuty uložené společnosti *P+M Terazzo s. r. o.* Soud připomíná, že žalobce spáchal přestupek samostatně, nikoliv ve spolupachatelství se společností *P+M Terazzo s. r. o.* Navíc, i v případě spolupachatelství je každému ze spolupachatelů přičítán celý rozsah spáchaného přestupku včetně následku a správní trest se ukládá podle zákonného ustanovení vztahujícího se na spáchaný přestupek (srov. § 11 odst. 2 přestupkového zákona).
52. Z podkladů ve správním spise nevyplývá, že by byla pokuta pro žalobce likvidační a soud její výši neshledal zjevně nepřiměřenou. Celní úřad uložil žalobci pokutu ve výši 250 000 Kč, tedy ve výši odpovídající 0,5 % maximální zákonem stanovené sazby. Ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36). K tomu však v nyní projednávané věci nedošlo. Výši pokuty byla odůvodnil celní úřad (str. 16-17 prvostupňového rozhodnutí), i žalovaný (str. 24-29 napadeného rozhodnutí), a to s přihlédnutím k závažnosti spáchaného přestupku (zejména významem zákonem chráněného zájmu na regulaci hazardních her, který byl přestupkem porušen), počtu zadržených technických zařízení (šest), osobním poměrům žalobce (vyživovací povinnost k dětem, zdravotní stav) a majetkovým poměrům (přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2017-2019, vlastnictví vozidla). Celní úřad vzal v potaz také příjem žalobce v podobě „nájemného“ za nelegální provoz hazardních her, neboť žalobce by jej neobdržel, pokud by podnikal v souladu se zákonem. Tento argument považuje soud za zvlášť podstatný, neboť s ohledem na funkce správního trestání nelze obecně připustit, aby pokuta byla nižší než protiprávním jednáním získaný prospěch. Žalovaný se řádně vypořádal též s námitkou nepřiměřenosti pokuty v souvislosti s pandemií covid-19. Oba celní orgány upozornily žalobce na možnost požádat o rozložení úhrady na splátky. Odůvodnění výše uložené pokuty tedy odpovídá všem okolnostem případu, je

racionální, ucelené a v souladu se zásadami logiky (srov. např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008-133, č. 2092/2010 Sb. NSS, nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2002, sp. zn. Pl. ÚS 3/02, a ze dne 9. 3. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 38/02).

53. Soud rovněž považuje za správnou argumentaci žalovaného ohledně ukládání pokut předluženým osobám. Konstantní judikatura správních soudů odmítá argumentaci spočívající v tom, že je-li finanční situace pachatele správního deliktu nepříznivá, nelze tuto nepříznivou situaci dále prohlubovat uložením pokuty, a to bez ohledu na závažnost správního deliktu. Takový výklad by totiž ve svém důsledku vedl k faktické nepostižitelnosti určité skupiny osob (např. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 279/2016-45, bod 22).
54. Pokud celní úřad zmínil, že provozování hazardních her bez povolení může být zdrojem nelegálních příjmů a konkurenční výhodou oproti legálním provozovatelům, učinil tak v souvislosti s vysokou závažností přestupku. Poukázal tím tedy na úvahu, kterou již učinil zákonodárce při stanovení maximální zákonné sazby, která má závažnost přestupku reflektovat.
55. Soud pro nadbytečnost neprovedl dokazování daňovým přiznáním žalobce k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2020 a 2021, ani uznáním dluhu ze dne 14. 7. 2022. Likvidační charakter uložené pokuty se totiž posuzuje s ohledem na majetkové poměry přestupce ke dni rozhodování správního orgánu (tj. 19. 10. 2020). Při tom se vychází z obsahu správního spisu, neboť žalobce využil možnosti předložit o svých majetkových poměrech podklady. Z těch správní orgány vycházely.
56. Jelikož žalobce nenavrhoval moderaci správního trestu podle § 65 odst. 3 s. ř. s., nemohl soud nahrazovat správní uvážení celních orgánů o výši uložené sankce (srov. rozsudky NSS ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012-36, č. 2671/2012 Sb. NSS, a ze dne 21. 8. 2003, č. j. 6 A 96/2000-62, č. 225/2004 Sb. NSS). Nehledě na to, že v přechozích bodech dospěl k závěru, že uložená sankce není zjevně nepřiměřená (viz bod 52 tohoto rozsudku). Podmínky pro moderaci proto nebyly splněny.
57. Soud neshledal důvodné ani procesní námitky.
58. Namítaná procesní vada může vést ke zrušení správního rozhodnutí jen v případě, že mohla mít vliv na jeho zákonnost (srov. rozsudky NSS ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 8. 2. 2007, č. j. 2 Afs 93/2006-75), neboť není důvod rušit rozhodnutí v situaci, kdy je zřejmé, že správní orgán by po odstranění vytýkané vady vydal v dalším řízení rozhodnutí v zásadě shodné (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 1. 2011, č. j. 2 As 80/2010-49).
59. Soud též upozorňuje na to, že kvalita a preciznost ve formulaci žalobních bodů a jejich odůvodnění v podstatě předurčuje obsah rozhodnutí soudu (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54, a např. ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 67/2011-108). Soud přitom není oprávněn za žalobce vyhledávat či dovytvářet žalobní body. Z podané žaloby je patrné, že žalobce vznesl procesní námitky toliko v obecné rovině.
60. Žalobce navrhl nařízení ústního jednání v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a to v souvislosti s tím, že nebylo prokázáno, že provozoval hazardní hry. Žalovaný se tímto návrhem nezabýval, ačkoliv je správně měl zamítnout usnesením podle § 80 odst. 2 přestupkového zákona. Dopustil se tedy procesního pochybení, soud však zdůrazňuje, že tato vada neměla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Podstatné totiž je, že žalovaný v napadeném rozhodnutí vyvrátil žalobcovy námitky týkající se nedostatečně zjištěného

skutkového stavu ohledně naplnění znaků provozování hazardních her. Náležitě také vysvětlil, že provozování hazardních her žalobcem bylo celním úřadem prokázáno (str. 15-18 napadeného rozhodnutí).

61. Stejně tak lze dát žalobci za pravdu v tom, že délka odvolacího řízení přesáhla lhůty podle § 71 ve spojení s § 90 odst. 6 správního řádu. Žalobce však ani nenamítá, že by tato vada měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Obecně pak soud uvádí, že „pojistkou“ proti nepřiměřené délce přestupkového řízení je prekluze přestupkové odpovědnosti, ke které v dané věci ale nedošlo. Soud proto uzavírá, že nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.
62. K další námitce soud s odkazem na body 30 a násl. tohoto rozsudku uvádí, že celní orgány prokázaly, že žalobce spáchal projednávaný přestupek. Rovněž vysvětlily, že je spáchal jiným jednáním (tj. odlišným skutkem) než společnost *P+M Terazzo s. r. o.* (str. 18 a 19 napadeného rozhodnutí). Nebyly tudíž dány důvody pro zastavení přestupkového řízení.
63. K namítanému neprovedení důkazů ve prospěch žalobce, soud uvádí, že celní orgány vzaly v potaz všechny žalobcem tvrzené skutečnosti a předložené důkazy. Vysvětlily, že zpráva EZÚ nesvědčí o tom, že provozovaná zařízení nejsou hazardními hrami (str. 11-12 prvostupňového rozhodnutí, 21-22 napadeného rozhodnutí). Současně objasnily, jakým způsobem dospěly k závěru, že zařízení naplňují podmínky hazardní hry podle § 3 zákona o hazardních hrách (str. 9-11 prvostupňového rozhodnutí, 11-15 napadeného rozhodnutí). Odůvodnily, proč je z hlediska posouzení žalobcovy odpovědnosti za přestupek irelevantní, že dle podnájemní smlouvy má být provozovatelem zařízení pouze *P+M Terazzo s. r. o.* (str. 17 napadeného rozhodnutí). Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je též zřejmé, že nebylo potřeba provádět výslech svědkyně (str. 18 napadeného rozhodnutí). Soud tedy neshledal porušení § 50 odst. 3 správního řádu.
64. Nedůvodná je též námitka arbitrárnosti řízení. Celní orgány postupovaly zcela v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení odpovídá všem okolnostem případu. Své závěry opřely o přílehavou judikaturu, tak aby při rozhodování skutkově podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Soud rovněž neshledal porušení zásady presumpce neviny, žalobce ostatně ani nespecifikuje, v čem spatřuje porušení této zásady.
65. Jelikož všechny okolnosti případu byly řádně prokázány a nevznikly žádné pochybnosti ohledně odpovědnosti žalobce za přestupek, nedošlo k porušení zásady v pochybnostech ve prospěch obviněného.
66. Soud se nezabýval námitkou přenesení nákladů exekučního řízení na žalobce, neboť přezkum rozhodnutí ze dne 5. 10. 2022, č. j. 455896-4/2020-610000-12, není předmětem tohoto řízení. V této souvislosti odkazuje na rozsudek zdejšího soudu ze dne 29. 1. 2024, č. j. 54 Af 1/2023-30, jímž uvedené rozhodnutí přezkoumal.
67. Závěrem se soud zabýval tím, zda nebyla v mezidobí přijata nová právní úprava, jež by byla pro žalobce příznivější. Jak totiž plyne z usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, č. 3528 Sb. NSS, rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za přestupek v situaci, kdy zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlídnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin

spáchán, je-li to pro pachatele příznivější (srov. též rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 As 43/2019-40, č. 4162/2021 Sb. NSS).

68. Zákon o hazardních hrách byl změněn novelou č. 349/2023 Sb., jež nabyla účinnosti dne 1. 1. 2024 (tzv. konsolidační balíček). Nová právní úprava mění vymezení osoby pachatele přestupku. Dle stávající právní úpravy se mohla projednávaného přestupku dopustit právnická osoba či podnikající fyzická osoba, bez ohledu na to, zda byla provozovatelem. Nově však dochází k rozdělení přestupků na přestupky provozovatelů (§ 123 zákona o hazardních hrách ve znění účinném od 1. 1. 2024) a přestupky osob, které nejsou provozovatelem (§ 122 zákona o hazardních hrách ve znění účinném od 1. 1. 2024). Soud nicméně neshledal, že by pozdější právní úprava byla pro žalobce příznivější, a to jak v otázce vymezené skutkové podstaty přestupku, tak i maximální možné výše ukládané pokuty. Dle § 4 písm. m) zákona o hazardních hrách ve znění účinném od 1. 1. 2024 je totiž provozovatelem ten, kdo provozuje hazardní hru, bez ohledu na to, zda je držitelem základního povolení k jejímu provozování nebo zda je ohlašovatelem. Z důvodové zprávy k této novele vyplývá, že nový pojem provozovatele stále zahrnuje jak legální provozovatele, tak ty nelegální a vztahuje se na právnické osoby, fyzické osoby i jednotky bez právní osobnosti. Definice provozování hazardní hry uvedená v § 5 tohoto zákona se nezměnila. Žalobce by tudíž byl považován za provozovatele hazardních her podle zákona o hazardních hrách ve znění účinném od 1. 1. 2024. Projednávaný skutek by proto naplňoval znaky skutkové podstaty přestupku podle § 123 odst. 1 písm. a) zákona o hazardních hrách ve znění účinném od 1. 1. 2024, jehož se provozovatel dopustí tím, že zpřístupňuje hazardní hru, ke které nebylo uděleno povolení nebo která nebyla řádně ohlášena, nebo napomáhá setkání za účelem pořádání takové hazardní hry s cílem získat pro sebe nebo jinou osobu majetkový prospěch z tohoto pořádání nebo setkání. Nová právní úprava za uvedený přestupek umožňuje uložit pokutu podle § 123 odst. 4 písm. a) až do výše 50 000 000 Kč, tedy ve stejné zákonné sazbě jako dosavadní právní úprava. Jelikož pozdější právní úprava pro žalobce není příznivější, uplatní se základní pravidlo, dle něhož se odpovědnost za přestupek posuzuje podle zákona účinného v době spáchání přestupku (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 1. 2024, č. j. 3 Af 6/2023-59).

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

69. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
70. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. listopadu 2024

Lenka Bursíková, v. r.
předsedkyně senátu